



The Justice Prayer

Come, O Holy Spirit!

Come, open us to the wonder, beauty, and dignity of the diversity found in each culture,
in each face, and in each experience we have of the other among us.

Come, fill us with generosity
as we are challenged to let go and allow others to share with us
the goods and beauty of earth.

Come, heal the divisions
that keep us from seeing the face of Christ in all men, women, and children.

Come, free us to stand with and for those
who must leave their own lands in order to find work, security, and welcome in a new land,
one that has enough to share.

Come, bring us understanding, inspiration, wisdom, and
the courage needed to embrace change and stay on the journey.

Come, O Holy Spirit,
show us the way.





NATIONAL MIGRATION WEEK: A COLLECTED BOOK OF PRAYERS FOR MIGRANTS



ST. JUAN DIEGO



ST. JUAN DIEGO

1474-1548

MEMORIAL: DECEMBER 9

On July 31, 2002, thousands of people joined Blessed John Paul II as he canonized Juan Diego, the first indigenous American saint, in the Basilica of Our Lady of Guadalupe near Mexico City. The basilica is named for the apparition of the Blessed Mother that St. Juan Diego witnessed on the hill of Tepeyac in the sixteenth century.

After seeing apparitions of the Virgin of Guadalupe in 1531, the widower Juan Diego told local Bishop Juan de Zumarraga of Mary's visitations and her desire to have a church built where she appeared to him. In response to the bishop's request that he ask Our Lady for a sign, Juan Diego went back to Tepeyac on a December day and implored the Virgin Mary to provide something to convince the bishop of her wishes. The Virgin instructed him to gather flowers from the hillside, and even though roses in December are rare, he was able to fill his cloak with them. When St. Juan Diego returned to the bishop and opened his cloak, the fresh roses fell to the ground and miraculously revealed an imprint of Our Lady's image. A church was built on the site, and Juan Diego lived out his days nearby, helping others, praying, and doing penance.

At his canonization, Blessed John Paul II called the new saint "a simple, humble Indian" who accepted Christianity without giving up his identity as an Indian (St. Juan Diego's Canonization Mass, July 31, 2002).



United States Conference of Catholic Bishops
Migration And Refugee Services

A PRAYER TO ST. JUAN DIEGO

St. Juan Diego, our first saint from the Americas, pray for us.
We ask God the Father
to pour forth the protecting love of his Spirit upon all migrants,
taking special heed of those in need of support,
who are isolated or separated from their native lands,
whether by choice or necessity.

St. Juan Diego,
intercede for those torn away from their families in pursuit of work
that they may be reunited: husbands with wives and parents with children.

As the Virgin of Guadalupe promised you
her compassionate prayers for the poor of Mexico,
so now raise your merciful pleading
for migrant women and children
who are particularly vulnerable to the dangers of human trafficking.
Seek for them protection from all evil.

May we, O Blessed Juan Diego, receive through your prayers,
the grace to welcome with love to our country
all migrants who seek a home in our parishes and communities.

And we ask that you join your prayers to those of Our Lady,
who appeared to you as your Mother and as Mother of all in our land.
May she wrap her mantle of protection around all migrant people.

We beg for her love, compassion, help, and protection on all immigrants
who today experience great sufferings, sorrows, necessities, and misfortunes.

In the shared power of Christ
and the union of the Holy Spirit,
we say: Amen.

ORACIÓN A SAN JUAN DIEGO

San Juan Diego, nuestro primer santo de las Américas, ruega por nosotros. Le pedimos a Dios, nuestro Padre que derrame la protección amorosa de su espíritu sobre todos los inmigrantes, poniendo especial atención en aquellos que necesitan ayuda, que están aislados o separados de sus tierras natales, sea por elección o por necesidad.

San Juan Diego,
intercede por aquellos que han sido separados de sus familias en
la búsqueda de trabajo,
para que puedan volver a reunirse esposos con esposas, y padres con hijos.

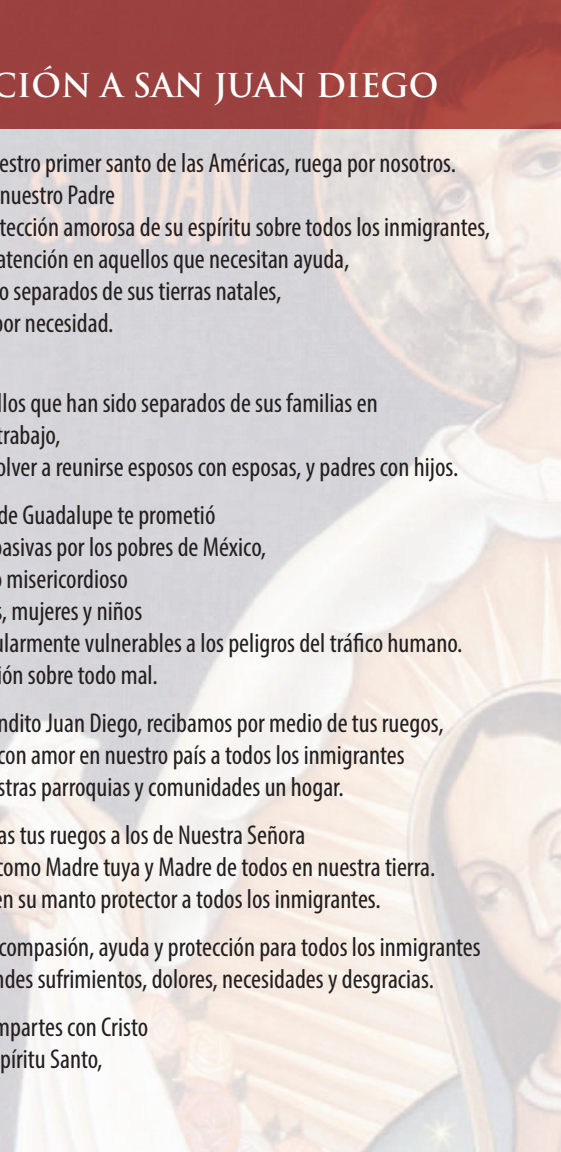
Así como la Virgen de Guadalupe te prometió
sus oraciones compasivas por los pobres de México,
ahora alza tu ruego misericordioso
por los inmigrantes, mujeres y niños
quienes son particularmente vulnerables a los peligros del tráfico humano.
Búscales la protección sobre todo mal.

Que nosotros, O Bendito Juan Diego, recibamos por medio de tus ruegos,
la gracia de recibir con amor en nuestro país a todos los inmigrantes
que buscan en nuestras parroquias y comunidades un hogar.

Te pedimos que unas tus ruegos a los de Nuestra Señora
que se te apareció como Madre tuya y Madre de todos en nuestra tierra.
Que ella envuelva en su manto protector a todos los inmigrantes.

Rogamos su amor, compasión, ayuda y protección para todos los inmigrantes
que hoy pasan grandes sufrimientos, dolores, necesidades y desgracias.

En el poder que compartes con Cristo
y en la unión del Espíritu Santo,
decimos: Amén.





St. Josephine Bakhita

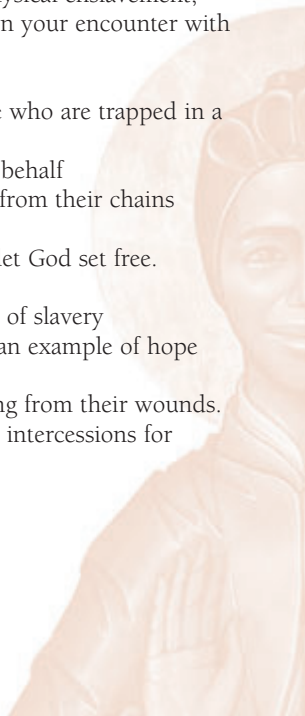
Prayer to St. Josephine Bakhita

St. Josephine Bakhita, you were sold into slavery
as a child
and endured untold hardship and suffering.
Once liberated from your physical enslavement,
you found true redemption in your encounter with
Christ and his Church.

O St. Bakhita, assist all those who are trapped in a
state of slavery;
Intercede with God on their behalf
so that they will be released from their chains
of captivity.
Those whom man enslaves, let God set free.

Provide comfort to survivors of slavery
and let them look to you as an example of hope
and faith.
Help all survivors find healing from their wounds.
We ask for your prayers and intercessions for
those enslaved among us.

Amen.



Oración a Santa Josefina Bakhita

Santa Josefina Bakhita, cuando niña, fuiste vendida
como esclava

y tuviste que pasar indecibles dificultades y
sufrimiento.

Una vez liberada de tu esclavitud física,
hallaste la verdadera redención en tu encuentro
con Cristo y su Iglesia.

Oh, Santa Bakhita, ayuda a todos aquellos que
están atrapados en la esclavitud;
en nombre de ellos, intercede ante Dios
para que sean liberados de las cadenas de
su cautiverio.

Que Dios libere a todo aquel que ha sido
esclavizado por el hombre.

Bríndales alivio a los que sobreviven la esclavitud
y permite que ellos te vean como modelo de fe
y esperanza.

Ayuda a todos los sobrevivientes para que
encuentren la sanación de sus heridas.

Te suplicamos orar e interceder por los que se
encuentran esclavisados entre nosotros.

Amén.



St. Josephine Bakhita

was born in Sudan in 1869 and enslaved as a child. Eventually she was sold to an Italian diplomat and taken to Italy, where she was later brought to freedom through the help of the Canossian Daughters of Charity. Through their guidance, she learned about God and served him faithfully until her death in 1947. In October 2000, Josephine Bakhita was canonized by Pope John Paul II, at which point he noted that “in St. Josephine Bakhita we find a shining advocate of genuine emancipation. The history of her life inspires not passive acceptance but the firm resolve to work effectively to free girls and women from oppression and violence, and to return them to their dignity in the full exercise of their rights” (St. Bakhita’s Canonization Mass, October 1, 2000).

UNITED STATES CONFERENCE OF CATHOLIC BISHOPS
MIGRATION AND REFUGEE SERVICES



Copyright © 2011, United States Conference of Catholic Bishops, Washington, DC.
All rights reserved. Icon written by Br. Claude Lane of Mount Angel Abbey. Copyright
© 2010, Brian M. Willis.



Renewing Hope, Seeking Justice

Prayer for migrant families

Good and gracious God,

we thank you for the gift of families.

We are grateful for all of the joy and love

that they bring into our lives,

and we ask that you provide

special protection for all families,

particularly those who face hardships

as they move in search of a better life.

Show mercy to those who travel in danger,

and lead them to a place of safety and peace.

Comfort those who are alone and afraid because

their families have been torn apart by violence

and injustice.

As we reflect upon the difficult journey

that the Holy Family faced as refugees in Egypt,

help us to remember the suffering of all migrant families.

Through the intercession of Mary our Mother,

and St. Joseph the Worker, her spouse,

we pray that all migrants may be reunited with their

loved ones

and find the meaningful work they seek.

Open our hearts so that we may provide hospitality

for all who come in search of refuge.

Give us the courage to welcome every stranger

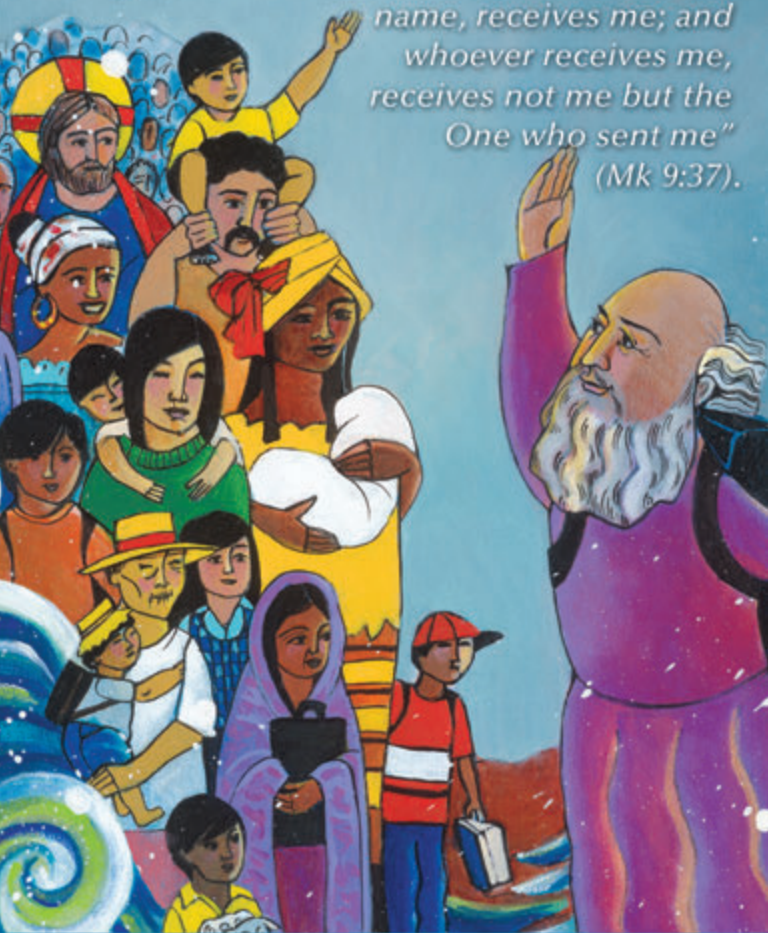
as Christ in our midst.

We ask this through our Lord Jesus Christ, your Son,

who lives and reigns with you and the Holy Spirit,

one God forever and ever. Amen.

*"Whoever receives one
child such as this in my
name, receives me; and
whoever receives me,
receives not me but the
One who sent me"
(Mk 9:37).*



A Prayer for Migrant Children

Loving Father,

in your infinite compassion,
we seek your divine protection for refugee children who
are often alone and afraid.

Provide solace to those who have been witnesses to
violence and destruction,
who have lost parents, family, friends, home, and all they
cherish due to war or persecution.

Comfort them in their sorrow, and bring help in their time
of need.

Show mercy to unaccompanied migrant children,
too, Lord.

Reunite them with their families and loved ones.

Guide those children who are strangers in a foreign land
to a place of peace and safety.

Comfort them in their sorrow, and bring help in their time
of need.

Show us how we might reach out to these precious and
vulnerable children.

Open our hearts to migrant and refugee children in need,
so that we might see in them your own migrant Son.

Give us courage to stand up in their defense against those
who would do them harm.

For this we pray through our Lord Jesus Christ, who lives
and reigns with you
in the unity of the Holy Spirit, one God, forever and ever.
Amen.



Fourteenth Station: Hope Endures

Each step of the migrant on the trail is a step of hope shrouded with fear. Walking in the footsteps of these brothers and sisters of ours can strengthen their hope, while helping to carry their fear in its own shroud. The work of fixing the oppression that causes people to leave homeland and family, as well as fixing the systems that prevent people from realizing basic human dignity, is the work of immigration reform. The journey continues to its resurrection, when all will be new for those who journey on the migrant trail. Today, you too have walked the journey.

*Joseph of Arimathea, secretly a disciple of Jesus for fear of the Jews, asked Pilate if he could remove the body of Jesus. And Pilate permitted it. So he came and took his body. Nicodemus, the one who had first come to him at night, also came bringing a mixture of myrrh and aloes weighing about one hundred pounds. They took the body of Jesus and bound it with burial cloths along with the spices, according to the Jewish burial custom. Now in the place where he had been crucified there was a garden, and in the garden a **new tomb**, in which no one had yet been buried. So they laid Jesus there because of the Jewish preparation day; for the tomb was close by (Jn. 19: 38 – 42).*

Epilogue:

The Journey of the Cross is one of Hope in the human experience. Hope is what impels migrants on their journey. We hope that this *Via Crucis* enriched awareness of our migration from sinfulness to salvation, opening our hearts to the reality of migrants' journey of hope, where suffering is part of the human experience; not only along this border, but every border, seaport, or neighborhood where the stranger needs to be embraced by the human family.



Written in collaboration by: Pamela Hoffmeister, Robert Juarez, David Lara, Giovanni Perez, Valerie MacRae, Deborah McCullough, and Paulette Smith

About the Artists: This art exhibit was displayed for the Social Action Summer Institution in June of 2013:

Deborah McCullough: "I'm a mixed media, self-taught artist working to raise awareness of the humanitarian crisis along the Arizona-Mexico border. My website is filled with images of my work, stories of my and others encounters and items I've made to sell in order to support the ongoing work of the Tucson Samaritans."

<http://www.deborahmccullough.com/>

Pamela Hoffmeister, BFA: In 2010, aware of the 11 million Latino immigrants living and working in the shadows in the US, led her to focus on exploring different aspects of this situation.

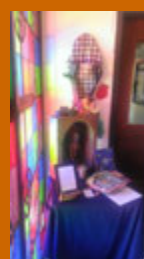
www.pamelahoffmeister.blogspot.com

Translators:

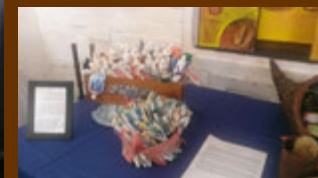
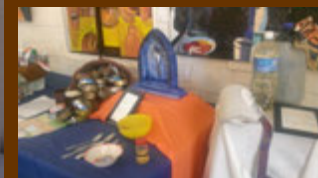
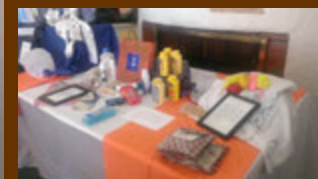
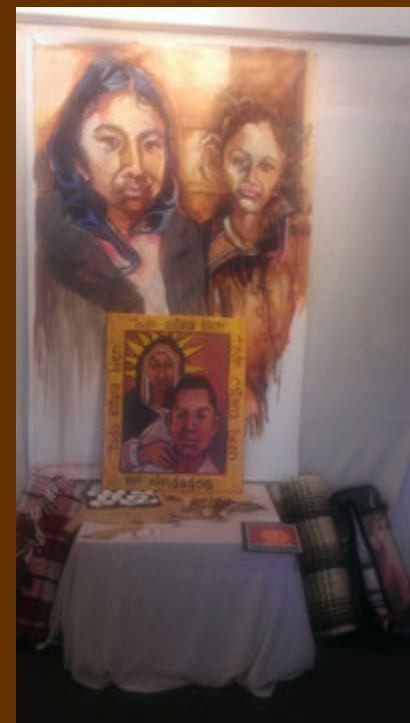
Spanish: Giovanni Perez and David Lara

Vietnamese: Kim Oanh

Photos and Layout: Robert Juarez



LOS ANGELES RELIGIOUS EDUCATION CONGRESS
March 14-16, 2014



A Journey of Hope Along the Migrant Trail: A Via Crucis

Prologue:

Migration is a human phenomenon in every epoch of human culture and civilization. It is not simply a present day concern. Migration happens for many reasons; the predominant ones being survival, family well-being, and self-realization – human rights granted by God.

This *Via Crucis* was born out of an art exhibit manifesting the reality of migrants' suffering along the US – Mexico border. It is our hope that these reflections and sacred artifacts will not only raise awareness of the human reality there, but will bring new light to the situation that migrants and refugees experience on all borders, whether land or sea, between nations, or territories and tribes within the borders of a single nation. All over the world humanity's well-being is God's concern. Our concern for the well-being of migrants everywhere is what this sacred art journey is about today.



First Station: Poverty Imposes the Cross of Migration

The Holy Family, whose lives were threatened if they returned home, faced a reality similar to people in every age, time and place, needing to leave loved ones and homeland to find a way to carry on with their lives. They take with them only necessary items, and some things to keep them connected to loved ones through faith like photos, letters, perhaps religious objects like bibles and rosaries....

We begin this *Via Crucis* interacting with some of the artifacts collected on the Migrant Trial along the US-Mexico border, a Journey of Hope.

The message of the cross is foolishness to those who are perishing, but to us who are being saved it is the power of God (1 Cor. 1: 18)

Second Station: Stranger in a Strange Land

History in the Judeo-Christian tradition, beginning with Abraham, was about moving from familiarity to unfamiliarity, in order to make life work in fulfillment of God's will. In every age the stranger, *aliens* as we legally call them, find themselves in alien land. Whether migrating within one's homeland or to a totally new country, they find themselves as strangers among strangers, in places that are as foreign to them as they are foreign to the residents. Only what they carry with them, links them to the place they know as home.

You shall not oppress or afflict a resident alien, for you were once aliens residing in the land of Egypt (Exodus 22: 20).

Third Station: Human Rights Ignored

Whether at the table of the Last Supper, the intimate moment in Gethsemane, or the negation of love and friendship by Peter upon his arrest, Jesus experienced human betrayal. Migrants often find themselves with no defense, but are subjected to authorities that assume the power to deny them their human rights.

You shall not oppress a resident alien; you well know how it feels to be an alien, since you were once aliens yourselves in the land of Egypt (Exodus 23: 9).





Fourth Station: Mother of Sorrows, the Sorrows of Women

Tradition tells us that Jesus met his mother on the way to Calvary. The migrant trail tells us that a mother, a wife, a woman prepared tortillas and food for their loved ones as they began the journey. They carefully wrapped it in traditional embroidered cloth napkins called servilletas bordadas, knowing that the food she has provided will one day run out, and all she can do is hope that her beloved family member will be safe and somehow be nourished. Food is prepared as a communion of love.

Simeon said to Mary his mother, "Behold, this child is destined for the fall and rise of many in Israel, and to be a sign that will be contradicted (and you yourself a sword will pierce) so that the thoughts of many hearts may be revealed."... He went down with them and came to Nazareth... and his mother kept all these things in her heart (Luke 2: 34 – 35, 51).

Fifth Station: Arrested and Helpless

Farmers, skilled laborers, family members, people of faith treated as criminals when they are only guilty of seeking a way to survive. Jesus was arrested because he healed on the Sabbath, challenged the societal norms of his time, and professed, in word and deed, the primacy of love. Our response of criminalizing struggling humanity with self-serving laws always finds a reason to condemn the most innocent of society, that is, the unwanted, the unborn or the stranger. Instead, there needs to be a way to help carry the burden.

They pressed into service a passer-by, Simon, a Cyrenian, who was coming in from the country, the father of Alexander and Rufus, to carry his cross (Mark 15: 21).

Sixth Station: Veronica: the woman with humanitarian aid

Tradition teaches about Veronica, the woman who with her veil “broke through the crowd” to wipe the face of Jesus, who then left his image on her veil. Parishioners regularly go to meet the sojourners along the migrant trail, leaving food, water, and some even receive a gift of posada for a night of rest. These Samaritans daily go into the desert south of Tucson looking for people who are lost and in need of help. One such group came across seven Mexican migrants, and asked them if they had any food or water. The seven consulted one another, then one stepped forward and in Spanish responded to the parishioners: “We don’t have any more food, but we have some water you can have.”

For I was hungry and you gave me food, I was thirsty and you gave me drink, a stranger and you welcomed me (Mt. 25: 35).

Seventh Station: Falls

Tradition reminds us of the pitfalls of Jesus’ journey to Calvary. The migrant takes one step towards hope, while falling back two steps for fear and entrapments. Condemned before even beginning, laws are enacted that create stumbling blocks along the way. The immigration laws of 1996, and again after 2001, broke up families even to this day; the falls are hard and profound.

A woman whose daughter had an unclean spirit heard about Jesus. She came and fell at his feet. The woman was a Greek, a Syro-Phoenician by birth, and she begged him to drive the demon out of her daughter. He said to her, "Let the children be fed first; for it is not right to take the food of the children and throw it to the dogs." She replied and said to him, "Lord, even the dogs under the table eat the children’s scraps." Then he said to her, "For saying this, you may go. The demon has gone out of your daughter" (Mk. 7: 25 – 29).

Eighth Station: Jesus and the women

Make-up, perfume, cell phones, and many other signs found signal that women passed through the migrant trail – alone, with family and even with babies in arms. Even though they journey to reunite with family, seek work to support their children at home, or to find new opportunities for a better life, they are often met with great violence.

Many human smugglers consider rape a part of the "price of admission" for women and young girls entering the US along the US – Mexico border. These victims are taken to an isolated area and raped; often gang raped. Undergarments of the victims are displayed like trophies of conquest on what are known as "Rape Trees". Congress has recently heard reports about the presence of the

"Rape Trees" along the migrant trails, therefore knowledgeable of the severe violation of women and girls that has taken place. Up to now, Congress has not acted to end this violence and degradation.

Jesus, upon seeing the women along the Way to Calvary, embraced their suffering, and touched their lives with value, dignity, and love.

"Daughters of Jerusalem, do not weep for me; weep instead for yourselves and for your children, for indeed, the days are coming when people will say, 'Blessed are the barren, the wombs that never bore and the breasts that never nursed'" (Lk. 23: 28 – 29).

Ninth Station: The Suffering Jesus

The face of the migrant is one many would rather not look at. Presenting the migrant in a negative light gives permission to perceive the migrant as a threat; someone to fear. But their suffering is great; their lives are often times left on the trail, even through murder. As Christians we are faced with the decision to



embrace the suffering of the migrants who walk the trail, placing their lives at risk while in search for a better life.

Two Angels of Mercy wear crowns made from tuna cans are enhanced with items found along the migrant trails. One is wrapped in a map of Arizona where most of the deaths occurred; the other wears a waistband made from the band of the tuna can that carry the words "La Lucha Sigue", *the struggle continues*. The skirts are made from dyed strips of fabric with the names of those who died crossing the desert from October 1, 2010 through September 30, 2013 in Southern Arizona.

See, my servant shall prosper; he shall be raised high and greatly exalted. Even as many were amazed at him—so marred were his features, beyond that of mortals his appearance, beyond that of human beings—He had no majestic bearing to catch our eye, no beauty to draw us to him. He was spurned and avoided by men, a man of suffering, knowing pain, like one from whom you turn your face, spurned, and we held him in no esteem (Is. 52: 14; 53: 2b - 3)

Tenth Station: Another Fall

Human suffering is often intertwined with criminality. In addition to the fear of deportation and of being physically harmed, the migrant is often associated as a criminal. The most vulnerable – women and children – are often forced into slavery then misjudged as perpetrators of crimes. On all borders around the world, these victims leave traces of human longing for dignity and freedom. Jesus’ fall brings to mind that humanity can’t always find a way to protect the innocent whose thoughts and prayers are reflected in the sacred pages in this shrine. No one knows who carried this notebook or who wrote it or why. But it was lovingly written and its pages carried hope and faith. Along with this shrine are other examples of hope and faith that carried people through the darkest of nights.

Seized and condemned, they were taken away. Who would have thought any more of their destiny? They were cut off from the land of the living, and struck for the sins of others (see Isaiah 53: 8).



Eleventh Station: Denial and Stripping Away Human Rights

The seamless tunic stripped off of Jesus leaving him naked remained intact. In a similar humiliating way, human laws strip dignity away from migrants. No matter where they come from, migrants are left defenseless, tricked, and vulnerable to the world. Now is the time for the seamless garment to once again clothe humanity with its dignity.

When the soldiers had crucified Jesus, they took his clothes and divided them into four shares, a share for each soldier. They also took his tunic, but the tunic was seamless, woven in one piece from the top down (Jn. 19: 23).

Twelfth Station: Death through Crucifixion

Josseline Jamileth Hernandez Quinteros, born in 1993 in El Salvador, died crossing the Arizona desert in 2008 at the age of 14, while walking with her brother to reunite with their mother, who had been looking forward to celebrating her daughter’s *quinceañera*. In 2012, Jose Antonio Elena Rodriguez, born in 1996, was killed in his hometown of Nogales, Mexico by a gunshot wound to the back from a US Border Patrol agent while the agent was standing on the US side of the border. The investigation continues, but for over a year, the family has no answers. Hundreds have died or been killed in the last decade. When will the innocent deaths cease?

Take a memorial card and carry it with you until justice is served and immigration reform becomes a reality.



Growing up like a sapling, like a shoot from the parched earth; possessed no majestic bearing to catch our eye, no beauty to draw us; spurned and avoided by others, one of suffering, knowing pain, like one from whom you turn your face, spurned, and held in no esteem.

Yet it was our pain that was borne, our suffering was endured. Stricken! Struck down by God and afflicted, but pierced for our sins, crushed for our iniquity (see Isaiah 53: 2 – 5).

Thirteenth Station: Compassion

Providing humanitarian aid is never a crime. Whether offering water, food, a night’s rest or just a word of welcome, humanitarian aid is about human nature’s will to survive. Water gives life, shoes and socks ease painful blisters, and medical attention saves lives. Death along migrant trails must end!

Standing by the cross of Jesus were his mother and his mother’s sister, Mary the wife of Clopas, and Mary of Magdala. When Jesus saw his mother and the disciple there whom he loved, he said to his mother, “Woman, behold, your son.” Then he said to the disciple, “Behold, your mother.” And from that hour the disciple took her into his home (Jn. 19: 25 – 27).

Décimo-Cuarta Estación: La Esperanza Perdura

Cada paso del migrante por la vereda, es un paso de esperanza cubierto por el miedo. El caminar por las huellas de nuestros hermanos y hermanas, puede fortalecer sus esperanzas, ayudándoles a cargar su miedo envuelto en un sudario. Terminar con la opresión que obliga a la gente a dejar tierra, familia y hogar, y corregir sistemas que obstaculizan la realización de una dignidad humana básica, es el trabajo de la reforma migratoria. La lucha continúa hacia su resurrección, donde todos serán renovados por todos los que cruzan las veredas del migrante. Hoy, usted también ha caminado por estas veredas.

Después de esto, José, el de Arimatea, pidió permiso a Pilato para llevarse el cuerpo de Jesús. José era discípulo de Jesús, aunque en secreto por miedo a las autoridades judías. Pilato le dio permiso, y José fue y se llevó el cuerpo. También Nicodemo, el que una noche fue a hablar con Jesús, llegó con unos treinta kilos de un perfume, mezcla de mirra y áloe. Así pues, José y Nicodemo tomaron el cuerpo de Jesús y lo envolvieron con vendas empapadas en aquel perfume, según la costumbre que siguen los judíos para enterrar a los muertos. En el lugar donde crucificaron a Jesús había un huerto, y en el huerto un sepulcro nuevo donde todavía no habían puesto a nadie. Allí pusieron el cuerpo de Jesús, porque el sepulcro estaba cerca y porque ya iba a empezar el sábado de los judíos. (Juan 19: 38 – 42).

Epílogo:

El Camino de la Cruz, es uno de Esperanza en la experiencia humana. La esperanza misma es la fuerza que acompaña a los migrantes en su camino. Esperamos que este *Via Crucis* haya concientizado, de una forma enriquecedora, nuestro propio camino migratorio del pecado a la salvación y que haya abierto nuestros corazones a la realidad de los migrantes en su camino de esperanza – donde el sufrimiento es parte de la experiencia humana, no solamente en las fronteras de nuestro país, sino en todas las fronteras, puertos marítimos y vecindarios donde el extranjero necesita ser acogido por la familia humana.



Written in collaboration by: Pamela Hoffmeister, Robert Juarez, David Lara, Giovanni Perez, Valerie MacRae, Deborah McCullough, and Paulette Smith

About the Artists: This art exhibit was displayed for the Social Action Summer Institution in June of 2013:

- **Deborah McCullough:** "I'm a mixed media, self-taught artist working to raise awareness of the humanitarian crisis along the Arizona-Mexico border. My website is filled with images of my work, stories of my and others encounters and items I've made to sell in order to support the ongoing work of the Tucson Samaritans."
- **Pamela Hoffmeister, BFA:** In 2010, aware of the 11 million Latino immigrants living and working in the shadows in the US, led her to focus on exploring different aspects of this situation.

<http://www.deborahmccullough.com/>

www.pamelahoffmeister.blogspot.com

Translators:

Spanish: Giovanni Perez and David Lara

Vietnamese: Kim Oanh

Photos and Layout: Robert Juarez



LOS ANGELES RELIGIOUS EDUCATION CONGRESS
March 14-16, 2014



Un Camino de Esperanza a lo largo del Sendero Migrante: Un Vía Crucis

Prólogo:

La migración es un fenómeno humano de cada época, cultura y civilización; no es una simple preocupación de nuestros días. La migración es causada por muchas razones; entre las que predominan están: las de sobrevivir, buscar el bienestar familiar y la autorrealización – derechos humanos otorgados por Dios.

Este *Via Crucis* nació de una exhibición artística que manifiesta la realidad del sufrimiento de los migrantes a lo largo de la frontera entre México y Estados Unidos. Es nuestra esperanza que estas reflexiones y estos objetos sagrados no solamente concienticen la realidad humana de ése lugar, sino que a su vez iluminen la situación que migrantes y refugiados experimentan en todas las fronteras, sea en la tierra o en el mar, entre naciones, o entre territorios y tribus de una misma nación. El bienestar de la humanidad, alrededor de todo el mundo, es un asunto que le concierne a Dios. De igual forma nos concierne el bienestar de los migrantes, dondequiera que se encuentren. Esta exhibición de arte sagrado pretende unirnos a su jornada.



Primera Estación: La Pobreza Obliga la Cruz de Migrar

La Sagrada Familia, que veían sus vidas amenazadas si regresaban a casa, enfrentaron realidades similares a las de personas de toda edad, tiempo y lugar, que se ven necesitadas de abandonar patria y seres queridos para seguir adelante con sus vidas. Solamente llevan consigo algunas cosas necesarias, y algunos objetos que les mantienen ligados con aquellos que dejan atrás: fotos, cartas, artículos religiosos como biblias y rosarios...

Comenzamos éste Vía Crucis interactuando con algunos artefactos que se han recopilado en el Sendero Migrante a lo largo de la frontera entre EEUU y México, un Camino de Esperanza.

El mensaje de la muerte de Cristo en la cruz parece una tontería a los que van a la perdición; pero este mensaje es poder de Dios para los que vamos a la salvación. (1 Corintios 1: 18)



Segunda Estación: Extranjero en una tierra Extraña/Desconocida

La tradición Judeo-Cristiana, comenzando con Abraham, trata de pasar de lo conocido a lo desconocido para poder hacer que la vida funcione de acuerdo a la voluntad de Dios. En cada época, los extranjeros, o como les llamamos legalmente, "ilegales", se encuentras a sí mismos en tierras extrañas. Ya sea migrando de un lugar a otro, dentro de su propia tierra o en otro país totalmente nuevo, se sienten extraños entre extraños, en lugares que son tan desconocidos para ellos como ellos lo son para los mismos residentes. Solamente lo que llevan consigo, los vincula con el lugar al que ellos llaman casa.

No maltrates ni oprimas al extranjero, porque ustedes también fueron extranjeros en Egipto. (Éxodo 22:20).

Tercera Estación: Derechos Humanos Ignorados

Ya haya sido en la mesa de la Ultima Cena, en la intimidad de Getsemaní, o en la negación de Pedro durante su arresto, Jesús vivió la traición humana. Los Migrantes se encuentran muy a menudo sin defensa alguna, y a merced de las autoridades que asumen el poder de negarles sus derechos humanos.

No oprimas al extranjero, pues ustedes fueron extranjeros en Egipto y ya saben lo que es vivir en otro país (Éxodo 23: 9).



Cuarta Estación: Madre de los Dolores, Los Dolores de las Mujeres

La tradición nos dice que Jesús se encontró con su madre en el camino al Calvario. Las veredas del migrante en el desierto nos dicen que una madre, una esposa, una mujer preparó las tortillas y la comida para su amado al iniciar su camino. Ellas envolvieron las tortillas con cuidado en unas servilletas bordadas, sabiendo que esta comida no les alcanzaría para todo el camino. Lo único que ellas pueden hacer es esperar que su ser amado este bien y que tenga algo que comer. La comida es preparada como una comunión de amor.

Entonces Simeón les dio su bendición, y dijo a María, la madre de Jesús: —Mira, este niño está destinado a hacer que muchos en Israel caigan o se levanten. Él será una señal que muchos rechazarán, a fin de que las intenciones de muchos corazones queden al descubierto. Pero todo esto va a ser para ti como una espada que atraviese tu propia alma... Entonces volvió con ellos a Nazaret, donde vivió obedeciéndolos en todo. Su madre guardaba todo esto en su corazón. (Lucas 2:34 – 35, 51).

Quinta Estación: Arrestado e Indefenso

Campesinos, jornaleros, familiares y gente de fe... todos tratados como criminales cuando su única culpa es buscar formas de sobrevivir. A Jesús lo arrestaron porque sanaba en el sábado, desafiaba las normas sociales de su tiempo, y profesaba, con hechos y palabras, la primacía del amor. Nuestra respuesta de criminalizar a una humanidad en apuros con leyes que solamente sirven intereses propios siempre encuentra alguna razón para condenar a los más inocentes de la sociedad: el despreciado, el no-nacido o el extranjero. Debe de haber, en cambio, un camino que ayude a cargar el peso.

Un hombre de Cirene, llamado Simón, padre de Alejandro y de Rufo, llevaba entonces del campo. Al pasar por allí, lo obligaron a cargar con la cruz de Jesús. (Marcos 15:21).

Sexta Estación: Verónica: la mujer con ayuda humanitaria

La tradición nos enseña sobre Verónica, la mujer que “salió de entre la gente” para limpiar el rostro de Jesús. Jesús, a su vez, plasmó su rostro en el paño de Verónica. Algunos feligreses van regularmente al desierto por las veredas de los migrantes al encuentro de los caminantes, dejando comida, agua, y algunos hasta reciben posada por una noche para descansar. Estos Samaritanos van a diario al desierto en el sur de Tucson buscando a la gente que pudiera estar perdida y que pudieran necesitar ayuda. Uno de estos grupos se encontró con siete mexicanos migrantes y les preguntaron si tenían agua o algo de comida. Los siete hablaron entre sí, luego uno de ellos se les acercó y dijo a los feligreses: “Nosotros ya no tenemos comida, pero les podemos dar un poco de agua.”

Pues tuve hambre, y ustedes me dieron de comer; tuve sed, y me dieron de beber; anduve como forastero, y me dieron alojamiento. (Mateo. 25: 35).

Séptima Estación: Caídas

La tradición nos recuerda de las caídas que Jesús sufrió camino al Calvario. El migrante da un paso hacia la esperanza, y dos pasos hacia atrás por el miedo y los engaños. Condenado sin ni siquiera haber empezado, se promulgan leyes que crean tropiezos en todo el camino. Las leyes migratorias de 1996, y nuevamente las que nacieron después del 2001, dividieron familias que permanecen separadas hasta la fecha; las caídas son duras y profundas.

Pronto supo de él la madre de una muchacha que tenía un espíritu impuro, la cual fue y se arrodilló a los pies de Jesús. La mujer no era judía, sino originaria de Sirofenicia. Fue, pues, y rogó a Jesús que expulsara de su hija al demonio. Pero Jesús le dijo: —Deja que los hijos coman primero, porque no está bien quitarles el pan a los hijos y dárselo a los perros. Ella le respondió: —Pero, Señor, hasta los perros comen debajo de la mesa las migajas que dejan caer los hijos. Jesús le dijo: —Por haber hablado así, vete tranquila. El demonio ya ha salido de tu hija. (Marcos 7: 25 – 29).

Octava Estación: Jesús y las mujeres

Maquillajes, perfumes, teléfonos celulares, y muchas otras cosas son la señal de que algunas mujeres pasaron por estas veredas del migrante – solas, con familiares y hasta con niños en sus brazos. En su intento por reunirse con sus familias, por buscar trabajo para mantener a sus hijos o por encontrar oportunidades para una mejor vida, a menudo ellas encuentran una terrible violencia.



Muchos “coyotes” hacen de la violación sexual uno de los “precios de admisión” que las mujeres y jovencitas tienen que pagar para cruzar la frontera. Las llevan a un lugar aislado y las violan; a veces hasta en grupo. La ropa interior de estas víctimas es exhibida como trofeos de conquista en lo que se conoce como “Arboles de Violación”. Recientemente, el Congreso ha oído reportes de estos “Arboles de Violación” que se encuentran a lo largo de las veredas migrantes. Por lo tanto, el Congreso está enterado de la violación severa que se ha perpetrado con mujeres y jovencitas. Sin embargo, hasta ahora, el Congreso no ha actuado para terminar con tal violencia y degradación. Jesús, al ver a las mujeres Camino al Calvario, acogió su sufrimiento, y dio a sus vidas dignidad, valor y amor.

“Mujeres de Jerusalén, no lloren por mí, sino por ustedes mismas y por sus hijos. Porque vendrán días en que se dirá: “Dichosas las que no pueden tener hijos, las mujeres que no dieron a luz ni tuvieron hijos que criar.” (Lucas 23: 28 – 29).

Novena Estación: El Jesús Sufriente

El rostro del migrante es uno que se prefiere evitar para no verle. Al presentarle bajo una sombra negativa nos permite percibirlo como una amenaza; alguien a quien temerle. Sin embargo, su sufrimiento es enorme. En muchas ocasiones sus vidas quedan en el camino, incluso siendo asesinados. Los cristianos nos enfrentamos con la decisión de abrazar el sufrimien-



to de los migrantes que caminan esa senda, arriesgando su integridad en busca de una vida mejor.

Dos Ángeles de Misericordia portan coronas hechas con latas de atún son decorados con artículos que quedan en los senderos migrantes. Uno está arropado con un mapa de Arizona lugar donde la mayoría de muertes han ocurrido; y el otro usa un cinturón hecho de la franja de otro lata de atún con las palabras “La Lucha Sigue”. Las faldas están hechas con retazos de tela con los nombres de las personas que murieron cruzando el desierto en el Sur de Arizona del 1º de octubre, 2010 al 30 de septiembre, 2013.

Así como muchos se asombraron de él, al ver su semblante, tan desfigurado que había perdido toda apariencia humana. No tenía belleza ni esplendor, su aspecto no tenía nada atractante; los hombres lo despreciaban y lo rechazaban. Era un hombre lleno de dolor, acostumbrado al sufrimiento. Como a alguien que no merece ser visto, lo despreciamos, no lo tuvimos en cuenta. (Isaías 52: 14; 53: 2b - 3)

Décima Estación: Otra Caída

El sufrimiento humano muchas veces esta entrelazado con el crimen. Además del miedo a la deportación y de que físicamente le hagan daño, el migrante es muchas veces visto como un criminal. A los más vulnerables –mujeres y niños- a menudo se les esclaviza y después se les acusa de criminales. En todas las fronteras alrededor del mundo, estas víctimas dejan signos de su lucha por la dignidad humana y la libertad. La caída de Jesús nos recuerda que la humanidad no siempre encuentra la forma de proteger a los inocentes cuyas oraciones y pensamientos se reflejan en las páginas sagradas de este santuario. Nadie sabe de quién es este cuaderno o quien lo escribió y porque. Pero fue amorosamente escrito y sus páginas contienen fe y esperanza. Junto con este santuario están otros ejemplos de esperanza y de fe que las personas llevaban con ellos al caminar en sus noches más oscuras.

Se los llevaron injustamente, y no hubo quien los defendiera; nadie se preocupó de sus destinos. Los arrancaron de esta tierra, les dieron muerte por los pecados de mi pueblo. (ver Isaías 53: 8).



Décimo-Primera Estación: Negación y Despojo de los Derechos Humanos

La túnica sin costura, que los soldados quitaron a Jesús dejándolo desnudo, quedó intacta. De igual y denigrantemente forma, leyes humanas despojan al migrante de su dignidad. Sin importar su origen, los migrantes quedan indefensos, engañados y vulnerables ante el mundo. El momento ha llegado para que la túnica si costura vuelva a arropar de dignidad a toda la humanidad.

Después que los soldados crucificaron a Jesús, recogieron su ropa y la repartieron en cuatro partes, una para cada soldado. Tomaron también la túnica, pero como era sin costura, tejida de arriba abajo de una sola pieza, los soldados se dijeron unos a otros: —No la rompamos, sino echémosla a suertes, a ver a quién le toca. (Juan 19: 23).

Décimo-Segunda Estación: Muerte por Crucifixión

Josseline Jamileth Hernandez Quinteros, nació en El Salvador en 1993, murió cruzando el desierto de Arizona en el 2008 a la edad de 14 años mientras caminaba con su hermano para reunirse con su mamá, quien soñaba con celebrarle su Quinceañera. En el 2012, José Antonio Elena Rodríguez, nacido en 1996, fue asesinado en su natal Nogales, México. El agente fronterizo que le disparó por la espalda, lo hizo desde el territorio Estadounidense. Se inició una investigación sobre el caso, sin embargo tras haber transcurrido más de un año, la familia no ha recibido noticia alguna. Cientos de personas han muerto o han sido asesinadas en los últimos diez años. ¿Cuándo van a parar estas muertes inocentes? Tome una tarjeta para recordarlos y llévela consigo hasta que se haga justicia y hasta que la reforma migratoria se haga una realidad.



Como planta tierna que hunde sus raíces en la tierra seca. No tenía belleza ni esplendor, su aspecto no tenía nada atrayente; los hombres lo despreciaban y lo rechazaban. Era un hombre lleno de dolor, acostumbrado al sufrimiento. Como a alguien que no merece ser visto, lo despreciamos, no lo tuvimos en cuenta. Y sin embargo él estaba cargado con nuestros sufrimientos, estaba soportando nuestros propios dolores. Nosotros pensamos que Dios lo había herido, que lo había castigado y humillado. Pero fue traspasado a causa de nuestra rebeldía, fue atormentado a causa de nuestras maldades; el castigo que sufrió nos trajo la paz, por sus heridas alcanzamos la salud. (Isaías 53:2–5).

Décimo-Tercera Estación: Compasión

Ofrecer ayuda humanitaria nunca es un crimen. Ya sea ofrecer agua, comida, una noche de descanso, o una palabra acogedora, la ayuda humanitaria es sobre todo, la tenacidad de sobrevivir de la naturaleza humana. El agua da vida; zapatos y calcetas alivian el dolor de las llagas, y la atención médica salva vidas. ¡La muerte en los senderos migrantes debe de terminar!

Junto a la cruz de Jesús estaban su madre, y la hermana de su madre, María, esposa de Cleofás, y María Magdalena. Cuando Jesús vio a su madre, y junto a ella al discípulo a quien él quería mucho, dijo a su madre: —Mujer, ahí tienes a tu hijo. Luego le dijo al discípulo: —Ahí tienes a tu madre. Desde entonces, ese discípulo la recibió en su casa. (Juan 19: 25 – 27).

Chặng Thứ Mười Bốn: Niềm Hy vọng sẽ mãi trường tồn

Mỗi bước đi trên các nẻo đường di dân là một bước đi của Hy vọng nhưng mang đầy sợ hãi. Cùng bước theo dấu chân của anh chị em, chúng ta giúp tăng thêm niềm hy vọng của họ, và những nỗi sợ hãi sẽ tự động lắng đọng. Giải quyết các nguyên nhân làm cho dân trong nước phải bỏ xứ và gia đình để ra đi, cũng như nhận thức được giá trị căn bản của con người, là công việc của luật cải tổ di trú. Cuộc hành trình sẽ dẫn đến sự cứu chuộc, khi mọi người cùng nhau tiến bước trên con đường di dân. Hôm nay, chính bạn nữa, đang bước trên nẻo đường đó.

Sau đó, ông Giuse A-ri-ma-thia, một môn đệ Chúa Giêsu, nhưng là môn đệ kín đáo vì ông sợ người Do-Thái. Ông đến xin quan Phi-la-tô cho tháo xác Chúa Giêsu xuống. Quan Phi-la-tô cho phép, ông liền đến tháo xác Chúa.

Ông Ni-cô-đê-mô cũng tới. Ông này trước kia đã đến gặp Chúa Giêsu ban đêm, mang theo độ một trăm cân một dược và hương thơm. Hai ông hạ xác Chúa Giêsu xuống, sức thuốc thơm vào xác rồi liệm trong khăn như thói quen của người Do-thái. Ở chỗ Chúa chịu đóng đinh có một vườn và trong vườn ấy, có một ngôi mộ còn mới chưa chôn cất ai. Vì là ngày sửa soạn mừng lễ của người Do-thái và vì ngôi mộ ấy rất gần, nên hai ông tang xác Chúa Giêsu ở đó. (Gioan 19:38-42)

Kết luận:

Chặng Đàng Thánh Giá là một niềm Hy vọng của con người. Hy vọng là động lực chính yếu đã thúc đẩy người di dân trên những bước hành trình của họ. Chúng tôi hy vọng sự phong phú theo lối của *Thánh Giá* cho chúng ta hiểu biết sâu xa hơn về sự từ bỏ con đường tội lỗi để trở về với sự Cứu Chuộc, mở rộng lòng mình để cảm thông với nỗi thống khổ của người di dân trên bước đường hy vọng, không những chỉ trên một đường biên giới, nhưng trên tất cả mọi biên giới, mọi hải cảng hay phi trường, ngay cả trong thôn xóm của chúng ta khi có người cần đến lòng thương cảm của con người.



Written in collaboration by: Pamela Hoffmeister, Robert Juarez, David Lara, Giovanni Perez, Valerie MacRae, Deborah McCullough, and Paulette Smith

About the Artists: This art exhibit was displayed for the Social Action Summer Institution in June of 2013:

- **Deborah McCullough:** "I'm a mixed media, self-taught artist working to raise awareness of the humanitarian crisis along the Arizona-Mexico border. My website is filled with images of my work, stories of my and others encounters and items I've made to sell in order to support the ongoing work of the Tucson Samaritans."
<http://www.deborahmccullough.com/>
- **Pamela Hoffmeister,** BFA: In 2010, aware of the 11 million Latino immigrants living and working in the shadows in the US, led her to focus on exploring different aspects of this situation.
www.pamelahoffmeister.blogspot.com

Translators:

Spanish: Giovanni Perez and David Lara

Vietnamese: Kim Oanh

Photos and Layout: Robert Juarez



LOS ANGELES RELIGIOUS EDUCATION CONGRESS
March 14-16, 2014



Cuộc Hành Trình của Hy Vọng trên Chặng Đường Di Dân – với Thánh Giá

Dẫn nhập:

Di dân là một hiện tượng của con người trong mọi thời đại, thuộc mọi nền văn hóa và mức độ phát triển. Đây không phải đơn thuần là vấn đề của ngày hôm nay. Nó xảy ra vì nhiều lý do, nhưng chính yếu là do nhu cầu sinh tồn, sự mưu tìm tương lai tốt đẹp cho gia đình, cũng như đi tìm kiếm nơi mà nhân phẩm được tôn trọng – là nhân quyền mà Chúa đã trao ban cho mọi người.

Cảm nghĩ về Chặng Đàng Thánh Giá được nảy sinh ra từ một buổi triển lãm về những thực tế cơ cực của người di dân dọc theo biên giới Hoa kỳ- Mexico. Chúng tôi hy vọng rằng những suy tư cũng như những kỷ vật thánh thu nhặt được trên chặng đường này sẽ giúp mọi người thấu hiểu những gì đang xảy ra cho người di dân, dù là trên đất liền hay biển cả, dọc theo đường ranh giữa các nước hay giữa các địa phương trên cùng một quốc gia. Thiên Chúa rất mực lưu tâm tới sự an nguy của con cái của Người trên khắp thế giới. Sự an nguy của người di dân cũng là mối lưu tâm chính yếu trong cuộc hành trình của chúng ta ngày hôm nay.



Chặng Thứ Nhất: Sự Khó Nghèo đã tạo ra Thánh Giá Di Dân

Nếu phải trở về quê cũ, Thánh Gia cũng phải đối diện với mọi thử thách như mọi người thuộc mọi lứa tuổi, thời gian và nơi chốn, những người đã phải rời bỏ người thân để tìm về miền đất của Hy Vọng. Họ chỉ mang theo một hành trang rất đơn sơ; và để ghi nhớ những người thân yêu, họ cũng mang theo những tấm hình lưu niệm, thư từ, kỷ vật siêu nhiên như chuỗi ảnh, Kinh Thánh ... Chúng ta hãy hăng hái tiến bước và thu nhặt những kỷ vật trên Chặng Đường Di Dân dọc theo biên giới Hoa kỳ và Mỹ tây cơ, cuộc Hành Trình của Hy Vọng

Tiếng nói của thập giá đối với các kẻ hy vọng là điên dại, còn đối với các người được cứu rỗi tức là chúng ta, thì là sức mạnh của Thiên Chúa (1 Cor 1:18)

Chặng Thứ Hai: Người ngoại kiều trên đất khách

Lịch sử của người Thiên Chúa giáo Giuđêa, mà khởi đầu với Abraham, là việc di chuyển từ nơi quen thuộc đến một miền đất xa lạ, để hoàn thành thánh ý Thiên Chúa. Trải qua các thời đại, dân ngoại- mà chúng ta gọi là ngoại kiều- đã tìm đến được miền đất lạ. Dù họ di cư đến một nơi khác trong nước hay ra ngoại quốc, họ cảm thấy xa lạ giữa những người cùng đi chung, xa lạ với miền đất mới và xa lạ luôn cả những người địa phương. Chỉ những gì họ mang theo có thể liên kết được họ với nơi mà họ gọi là nhà.



Người ngoại kiều, người không được ngược đãi và áp bức, vì chính các người đã là ngoại kiều ở đất Ai-cập (Xh 22:20)

Chặng Thứ Ba: Nhân Quyền bị loại bỏ

Dù tại bàn ăn trong bữa Tiệc Ly, tại thời điểm thê lương Giêtsêmani, hay từ sự thiếu vắng của tình yêu hay tình bạn của Phêrô lúc Chúa bị bắt, Chúa Giêsu cảm thấy sự phản bội của loài người. Những người di dân thường không có khả năng tự vệ, và họ rất dễ bị nhà chức trách tước mất quyền làm người của họ.

Người ngoại kiều, các người không được áp bức; chính các người đã biết thân phận của người ngoại kiều, vì các người đã là ngoại kiều ở đất Ai-cập. (Xh 23:9)



Chặng Thứ Tư: Mẹ của nỗi lo buồn, nỗi lo của các bà mẹ

Kinh Thánh kể rằng Chúa Giê su gặp Đức Mẹ trên đường lên đồi Calvary. Người di dân kể rằng một người mẹ, người vợ, hay người đàn bà làm totilla và thức ăn cho người thân yêu của họ đang chuẩn bị lên đường. Họ cẩn thận gói trong tấm khăn thêu, mà họ gọi là servilletas bordada, và họ biết những thức ăn này sẽ cạn dần đi nhưng họ vẫn hy vọng thân nhân của họ sẽ được an toàn và đủ sống. Thức ăn chính là một thông điệp của tình yêu.

Ông Si-mê-on nói cùng bà Maria, Mẹ Con Trẻ rằng: “Con Trẻ này là duyên cớ cho nhiều người trong dân Ít-ra-en hư hỏng hay được rồi và sẽ là dấu hiệu gây mâu thuẫn. (Còn bà, một lưỡi gươm sẽ đâm qua lòng bà) như vậy, những tư tưởng kín đáo của nhiều người sẽ phải tỏ lộ ra” Đoạn cậu theo cha mẹ trở về thành Na-gia-rét. . . . Mẹ cậu cẩn thận giữ mọi kỷ niệm ấy trong lòng (Luca 2:34 – 35, 51)

Chặng Thứ Năm: Bị bắt và vô vọng

Những nông dân, thợ thuyền, thành phần của những gia đình, hội đoàn đã từng bị coi như các tội phạm khi hành động gọi là phạm pháp của họ chỉ là mưu cầu sự sinh tồn. Chúa Giê-su đã từng bị bắt vì dám chữa lành bệnh nhân trong ngày Sabbath, dám thách thức nếp sống xưa cũ và dùng lời nói và hành động để làm chứng nhân tình yêu. Luật lệ hiện hành, mang những thiếu sót thường bị chỉ trích, đang được dùng để đối phó với những vi phạm trong phạm vi nhân bản, như những người không được thừa nhận, những em bé chưa chào đời hay những ngoại kiều. Để thay vào đó, người ta cần tìm cách giúp giảm bớt gánh nặng cho họ.

Có một người tên là Simon quê ở Xy-rê-nê, là cha hai ông A-léc-xăng và Ru-phê, từ ngoài đồng trở về, đi qua đó, họ bắt ông ấy vác thập giá đỡ Người (Marcô 15:21)

Chặng Thứ Sáu: Bà thánh Veronica, một vị cứu người

Sử sách có ghi chép việc nữ thánh Veronica, người đã cầm tấm khăn “vượt qua đám đông”, để lau mặt Chúa Giê-su, và Chúa đã lưu lại khuôn mặt Người trên tấm khăn của bà. Có nhiều giáo hữu thường gặp những người di trú trên các chặng đường di dân, và các tín hữu này đã cung cấp thực phẩm, nước uống và đôi khi cả chỗ tạm trú qua đêm nữa. Những người thiện tâm này thường đi vào sa mạc phía nam Tucson để cứu những người đi lạc hoặc cần sự giúp đỡ. Một trong nhóm tín hữu này kể lại rằng, khi họ gặp một nhóm năm sáu người Mễ tây cơ, họ hỏi có còn nước và thức ăn hay không, nhóm người Mễ liền hỏi nhau và một người bước ra nói rằng “Chúng tôi không còn thức ăn, nhưng có thể cho chúng tôi một ít nước để uống.”

Vì Ta đói, anh em đã cho ăn, Ta khát, an hem đã cho uống, Ta không có chỗ trú, anh em đã cho trọ (Mt 25:35)

Chặng Thứ Bảy: Ngã lần thứ nhất

Truyền thống nhắc nhở cho chúng ta những nguy hiểm, khó khăn của Chúa Giêsu trên con đường tới núi Calvary. Người di dân bước một bước tiến tới trên con đường hy vọng, trong khi đó nỗi sợ sệt, sự lừa đảo làm họ lùi lại hai bước. Đã bị lên án ngay trước khi bắt đầu,

luật không hành động mà còn làm cản trở bước tiến. Những luật di trú của năm 1996 được lập lại sau năm 2001, đã làm đổ vỡ và phân ly bao gia đình cho tới ngày nay, sự sa ngã là những nỗi khó và ảnh hưởng sâu rộng.

Vì một người đàn bà có con gái bị quỉ ám, vừa nghe nói đến Chúa, liền vào sắp mình dưới chân Chúa. Bà là người dân ngoại, thuộc xứ Xi-rô-phê-ni-xi. Bà xin Chúa trừ quỉ ra khỏi con gái bà. Chúa bảo bà ấy rằng: “Hãy để cho con cái ăn no nê đã, vì không nên lấy bánh của con cái mà ném cho chó”. Bà thưa: “Thưa Thầy, đúng như vậy, nhưng các chó con ở dưới gầm bàn cũng được ăn những mụn bánh của con cái rơi xuống.” Chúa liền phán cùng bà ấy: “Vì bà nói như vậy, bà hãy về, quỉ đã ra khỏi con bà rồi.” (Marcô 7: 25-29)

Chặng Thứ Tám: Chúa Giê-su và những người đàn bà



Người ta tìm thấy son phấn, dầu thơm, điện thoại và nhiều vật khác nữa chứng tỏ sự hiện diện của nữ giới trên các nẻo đường di dân, hoặc là đi một mình hay bằng bế theo các con nhỏ. Dù

họ đi để được đoàn tụ gia đình hay đi tìm cơ hội cho một đời sống tốt đẹp hơn, họ thường gặp phải những vũ lực thô bạo.

Nhiều nhóm dẫn di dân bất hợp pháp đã lấy sự hăm hiếp như là “một giá phải trả” mà người phụ nữ và các em gái trẻ được đưa lậu vào Mỹ, dọc theo đường biên giới Mỹ - Mễ tây Cơ. Bọn tội phạm đưa những nạn nhân này tới nơi hẻo lánh và hăm hiếp, rồi treo đồ lót của nạn nhân trên “cây hăm hiếp” để phô trương thành quả của chúng. Gần đây, quốc hội Hoa Kỳ có nghe về sự việc của “cây hăm hiếp” dọc theo con đường di dân. Như thế họ cũng biết được sự độc ác đối với các phụ nữ và các em gái tại nơi đây. Cho đến nay, quốc hội Hoa Kỳ vẫn chưa có hành động gì để ngăn chặn.

Chúa Giê-su, khi thấy người đàn bà đi theo mình khóc lóc, thì động lòng thương và soi sáng cho họ hiểu được giá trị của nhân

phẩm và tình thương.

“Hỡi các phụ nữ Giê-ru-sa-lem, đừng khóc thương Ta, nhưng hãy khóc thương chính các bà và con cái các bà. Vì có ngày người ta sẽ nói: ‘Phúc thay những đàn bà hiềm hoi, những lòng không sinh con, và những vú không cho bú’ ” (Luca 23:28-29)

Chặng Thứ Chín: Chúa Giê-su chịu đau khổ

Nhiều người không muốn nhìn xem khuôn mặt của những người di dân. Hình ảnh tiêu cực làm cho người ta có nhận thức về người di dân như là một hiểm nguy đáng sợ. Nhưng thật ra họ cũng luôn luôn lo sợ, có khi sợ bị giết nữa. Là người Công giáo, chúng ta phải suy đến những nguy cơ người di dân phải gánh chịu trên con đường mưu cầu một tương lai tốt đẹp hơn.

Hai hình tượng Thiên thần Thương xót làm bằng hộp cá mòi và các vật dụng khác được dựng lên dọc theo đường người di dân đi qua. Một hình tượng được quấn bằng bản đồ Arizona, nơi có nhiều người chết nhất; còn hình kia mang dây thắt lưng bằng hộp cá mòi với dòng chữ “La Lucha Sigue”, *liên tục phấn đấu*. Mặc váy làm bằng vải sọc ghi tên những người đã chết trong sa mạc từ ngày 1 tháng 10, 2010 đến 30 tháng 9, 2013 tại miền Nam Arizona.

Này đây, người tôi trung của Ta sẽ thành đạt , sẽ vươn cao, nổi bật, và được suy tôn đến tột cùng – Cũng như bao kẻ đã sửng sốt khi thấy tôi trung của Ta mặt mày tan nát chẳng ra người, không còn dáng vẻ người ta nữa – Người chẳng còn dáng vẻ, chẳng còn oai phong đáng chúng ta ngẩng nhìn, dung mạo chẳng còn gì khiến chúng ta ưa thích. Người bị đời khinh khi ruồng rẫy, phải đau khổ triền miên và nếm mùi bệnh tật. Người như kẻ ai thấy cũng che mặt không nhìn, bị chúng ta khinh khi, không đếm xỉa tới (xem Ysaya52:13-14; 53: 2b-3).



Chặng Thứ Mười: Ngã lần thứ hai

Sự đau khổ của con người thường được liên kết với tội ác. Cùng với nỗi lo bị trục xuất về nước, người di dân còn lo sợ bị hại về thể chất vì họ thường bị coi là tội phạm, nhất là đàn bà và trẻ em. Trên mọi nẻo đường biên giới của mọi quốc gia, họ đã để lại những

dấu tích của con người đang ước ao tìm kiếm nhân phẩm và tự do. Chúa Giê-su bị ngã lần thứ hai nhắc nhở chúng ta rằng con người không thể luôn luôn tìm được giải pháp để bảo vệ người vô tội, dù rằng tâm tư và lời cầu của họ được gói ghém trên những trang sách trên tòa Chúa. Không một ai biết ai là người viết và lưu trữ những tập sách đó và tại sao. Tuy nhiên những trang sách này đã được viết trong niềm hy vọng và yêu thương. Tòa Chúa cao cả cùng với những gương sáng của hy vọng và đức tin đã đỡ nâng con người qua những đêm dài đen tối.

Bị bắt giam và lên án, ngài đã bị đem đi. Nào ai màng nghĩ đến vận mạng của Ngài? Ngài bị chặt phăng khỏi đất người sống, chính vì sự ngỗ nghịch của dân ngài, ngài đã bị sát phạt. (xem Ysaya 53:8)

Chặng Thứ Mười Một: Sự từ chối và tước đoạt quyền làm người

Quần dữ đã lột áo choàng không có đường khâu của Chúa, làm cho Người phải trần truồng. Cùng một cách thức vô nhân, luật di dân đã tước đi nhân phẩm của người di dân. Cho dù họ đến từ bất cứ nơi nào trên thế giới, họ bị mất hết quyền tự vệ, và phải đối diện với mọi thử thách. Đây chính là lúc chiếc áo choàng không có đường khâu của Chúa phải được dùng để che chở phẩm giá con người.

Các binh lính đánh danh Chúa Giêsu xong thì họ lấy áo Chúa chia làm bốn phần, mỗi người một phần, họ lấy cả áo dài của Chúa. Áo dài này không có đường khâu mà là một tấm liền từ trên xuống dưới. (Gioan19: 23)

Chặng Thứ Mười Hai: Chịu chết trên Thập Giá

Josseline Jamileth Hernandez Quinteros, sinh năm 1993 tại El Salvador, đã chết trên sa mạc Azirona năm 2008, lúc em vừa 14 tuổi, đang khi em cùng đi với người anh trai để đoàn tụ với mẹ, người đang trông đợi để cùng mừng ngày sinh nhật thứ 15 của em. Vào năm 2012, Jose Antonio Elena Rodríguez, sinh năm 1996, bị chết tại làng Nogales của em tại Mexico, do một viên đạn bắn ra bởi một viên cảnh sát đứng trên đất Hoa Kỳ. Cuộc điều tra đang tiến hành đã hơn một năm qua, nhưng gia đình vẫn chưa nghe kết quả. Hàng trăm người vô tội đã chết oan trong thập niên qua. Chừng nào mới chấm dứt?

Bạn hãy làm những tấm thẻ tưởng niệm và mang theo bên mình cho đến khi luật cải tổ di trú trở thành hiện thực.

Trước nhan Người, ngài đã mọc lên như một chồi cây, như mầm rễ do từ đám đất khô rang, không duyên dáng, không oai vệ bắt chúng tôi phải để ý; Ngài bị khinh khi và là đồ phế thải của người đời, con người đốn đau, như một kẻ có gặp chúng tôi thì lo dấu mặt, bị khinh khi, và chúng tôi đã chẳng thêm điểm xia.

Trái lại, chính các bệnh tật của chúng tôi, ngài đã mang. Còn chúng tôi lại kể Ngài như kẻ bị trời đánh, bị Thiên Chúa trừng phạt và đầy đọa, vì tội vạ của chúng tôi, ngài đã bị nghiền tán, và nhờ những vết hằn ngài chịu, chúng tôi có phương được lành. (xem Ysaya 53:2-5)

Người tôi trung đã lớn lên tựa chồi cây trước Nhan Thánh, như khúc rễ trên đất khô cằn. Người chẳng còn dáng vẻ, chẳng còn oai phong đáng chúng ta ngẩng nhìn, dung mạo chẳng còn gì khiến chúng ta ưa thích. Người bị đời khinh khi ruồng rẫy, phải đau khổ triền miên và nếm mùi bệnh tật. Người như kẻ ai thấy cũng che mặt không nhìn, bị chúng ta khinh khi, không đếm xỉa tới. Sự thật, chính Người đã mang lấy những bệnh tật của chúng ta, đã gánh chịu những đau khổ của chúng ta, còn chúng ta, chúng ta lại tưởng người bị phạt, bị Thiên Chúa giáng họa, phải nhục nhã ê chề.

Chính người đã bị đâm vì chúng ta phạm tội, bị nghiền nát vì chúng ta lỗi lầm; người đã chịu sửa trị để chúng ta được bình an, đã phải mang thương tích cho chúng ta được chữa lành. (xem Ysaya 53:2-5)

